

Драги ми Смехурко,

Лятото се мина. Септември пристигна. В училище тръгна моята дружина. И в клас, и по двора весел шум се вдигна.

Един ден аз казах на моите хора:

– Патиланци верни! Нашите другари в училище ходят, за да се научат да четат, да пишат, глави да напълнят с познания разни. Умът си развиват. Това не отричам. Но за съжаление сърцата им волни все остават празни. Една светла мисъл душата ми блазни – *ние да открием училище ново*. Да прогърми в него патиланско слово! Весел смях и песни! И игри, и смешки! Лудории волни и шеги чудесни. Мало и голямо тамо да изпитва радости младежки!

– Добре си намислил, Патиланчо Данчо! – *обади се Дана*. – Аз редом със тебе учителка мога по смеха да стана.

После се обади Патиланчо Панчо:

– Аз пък ще ги уча как се пушат смешки и как се устройват игрите лудешки.

– Аз пък ще им кажа как се с радост срещат глъчки и несрети – *намеси се Ганчо*.

– Аз ще ги науча как се съчиняват весели куплети – *обади се Гана*.

– Аз искам звънеца всеки ден да бия! – *изпъчи се Панчо*.

– Таз работа лека на мен остави я! – *запъна се Мика*. – А ти заеми се с по-тънка наука! Например как може бой да заслужаваш, а баба сърдита да те не наложи!

– Ти тия науки от мен по̀ ги знаеш. Преди да те бият, пициш кат' заклана... *Звънеца не давам!*

– Добре, добре, перчо! – *разсърди се Мика.* – Аз ще си остана учителка проста със черна престилка.

Тогаз се намесих:

– Оставете ваш'те звънци и престилки! Ние ще открием училище ново! Там млади и стари ще бъдат другари. Звънци не ще има. Кой когато иска и където иска, уроци ще взима. Кой какво желае, това ще си учи.

И аз ги подканих:

– Кой какво ще прави, хайде да научим!

И тозчас юнашки ний се заловихме. И сутринта рано училище наше вече уредихме накрай двора школски. И с надпис стобора дори украсихме.

Стекоха се хора и млади, и стари. Ученето почна. Моите другари с смях и сладкодумство омаяха всички. Звънецът удари. Но никой не влезе във класните стаи. Тогава пристигна учителят Страти. Той послуша малко от наш'та наука и глава поклати, но нищо не рече. После се затече госпожица Дора. И тя бе пленена от моите хора. После друг учител. После втори, трети. И еднаква участ всичките сполети. От нашето слово омаяни бяха. Тогава аз викнах: „*За днес стига вече!*“. Но нашата слава полетя далече. Докъде достигна, после ще ти пиша.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:
Патиланчо Данчо

Източник: <https://chitanka.info/text/15407-patilansko-uchilishte>

Изготвил: Гинка Среброва, студент-практикант по проект „Студентски практики“

Проверил: Диляна Гаджева, ментор по проекта